

JUHÁSZ TIBOR

Kereset

*Másfél hónapja nem láttam.
Külföldön dolgozik, de most azt mondja,
nem megy vissza, mert nem fizették ki.
Első itthoni vacsorája után magához int.
Az állomás melletti garázsorhoz indulunk.
A pajszer ő viszi.
Lever egy újnak látszó lakatot.
Felkattintja zseblámpáját – a fény benzineskannákon,
befőttes üvegeken, tőkéken, deszkahalmon siklik,
majd lemondóan újra és újra végigpásztázza a helyiséget.
Összerezzenek, ahogy apám tüsszögni kezd
a levegőben terjengő portól.*

Kényszerméret

*Nem ismert meg, ordított a kezeim között.
Az anyja melleibe bújt,
amíg kipakoltam az utazótáskából,
egymásra tettem a játékokat és a ruhákat,
majd az ajándékok mögé álltam.
A szemét figyeltem, hogy legyőzhető-e
az időzónák közötti különbség.
Egyre többször találkozott a tekintetünk.
Lassan odanyújtottam neki leendő kamaszkora
első farmernadrágját.*

Tetten érték

*A két alkalmazott egy határozott
legyintéssel vágott utat a kicsik között.
Kivették a kezeikből a csokoládékat,
cukrokat, majd elszántan a pár elé léptek.
Azok nem reagáltak a kérdésekre,
a fegyvertelenek nemtörődömségével
szóltak gyermekeiknek, hogy várják meg
őket a bolt előtt, de az útra ne rohanjanak ki.
Kövezték az egyik eladót a raktárba,
és miközben a másik segélyekről meg lopásról
szónokolt, mosolyogva öntötték zsebeikből
az aprót egy használaton kívüli mérlegre.*